

Attila: a miénk! – Türk id?k

2024 március 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Az ?shaza, Hunor és Magor, a csodaszarvas, a turul fontos közös kincseink...

A Csaba útja az égen írt utat honfoglaló kelet népének – Ignotus, Nyugat, 1908

2023. november 3-án Kazahsztán f?városában, Asztanában rendezték meg a türk államok vezet?inek 10. tanácskozását. A korábban Türk Tanács néven m?köd? Türk Államok Szervezete a Kaszpi-tengert?l a kínai határig terjed? térség török gyöker? népeinek regionális együttm?ködésre és érdekképviseletre létrehozott csoportja, aminek származási és nyelvi örökség okán Magyarország is tagja. Nem teljes jogúan, de megfigyel?i státusszal. Ezt azonban nem éreztették velünk, tisztelettel, rokoni melegséggel, bizalommal és megbecsüléssel vettek minket körül.

Attila személyében a lenézett, barbárnak tartott és semmibe vett Kelet kért helyet a magabiztosés elkényelmesedett hegemóntól: Rómától”

Attila, a hunok királya Aquileia ostroma alatt 452-ben. Rézkarc, 1814. Fotó: Wikipédia

Mi, magyarok *Nyugaton* keletinek számítunk, *Keleten* nyugatinak. Ez a nyugatiak részér?l lekezelést és lenézést eredményez. Keleten elismerést. Megmaradásunkat és gyökereink vállalását ?k értéknek tekintik. Nyugaton

veszedelmes idegennek, hunoknak, Isten ostorának, barbároknak tartanak minket. Jobb esetben egzotikus, romantikus, de mindenképp gyülevész népként tekintenek ránk, amely érthetetlen nyelven beszél, nem fogadja el a számára kijelölt helyet, állandóan lázad, mindig ellentmond, ellenáll. A *fényességes* Nyugat szerint csak a baj van velünk. Nem értik azt sem, hogy a Kelet és a Nyugat, ez a két ellentétes, de egymást kiegészít? világ rajtunk keresztül érintkezik, találkozik. És ez hatalmas többletenergiát, szinte korlátlan lehet?séget teremt. Nem tudják elfogadni, hogy mi félig-meddig keletiek vagyunk, akik zsigereikben hordozzuk a sztyeppék tágasságát, a nomádság zabolátlan szabadságvágyát. Veres Péter ezt a magyarság bens? Dzsingisz káni lelkiségeként azonosította be. Ezt tükrözi *Csingiz Ajtmatov* könyveinek világa, amely bemutatja a kommunizmus hideg valóságának ütközését az ?si sztyeppei szabadsággal. A korlátosság és beszorítottság viselhetetlenségét a határtalanság és a korlátlanság fiai számára. Ajtmatov könyveit olvasva a zsigereimben éreztem, hogy közöm van ahhoz a világhoz, amit a kommunista hatalomgyakorlók a sólymok szárnyának szegésével akartak ellehetetleníteni. Medd? kísérleteik sokkal közelebbr?l érintettek, mint gondoltam.

Lehet, hogy azokon a lapokon keresztül a múlt üzent, az a múlt, aminek minden eleme a homályba vész, mégis ott tanyázik valahol a tudatalattinkban. Tejtestvéreink sorsát közvetíti nekünk, és ezért nem vagyunk közömbösek iránta, ezért nem idegen az a távoli, végtelen táj a számunkra. Nem egy vérb?l valók vagyunk, de mintha az ?sid?kben ugyanazon a tápláló anyatejen osztoztunk volna. Csak mi útra keltünk, és a *Kárpát-medencébe* érve foglaltunk hont magunknak, megtelepedtünk, és ezzel vállaltuk, hogy az új hazában rokontalanná válunk. Államalapítónk, Szent István a nomád törzsszervezet romjain keresztény szellem?, de keleti eredet? királyságot szervezett. Rászorított bennünket a kereszténység felvételére, hogy ezzel elejét vegye a térít? szándékú hódító háborúknak. *Szent István* a pápától kért és kapott koronát, mert nem akart sem a germánnak, se Bizáncnak hódolni. Rokontalanságunkat még tetézte is azzal, hogy tudatosan magányos utat jelölt ki nekünk. Azóta is ellentartunk a hódítóknak, jöjjenek akárhonnan. *Szent Koronánk* két részb?l áll: nyugati, vagyis pápai és keleti, vagyis bizánci részb?l. Szimbolizálja a Kelet és a Nyugat találkozását, megtestesíti állami szuverenitásunkat és függetlenségünket.

Nem dolgozom, csak ha valami hajt;
Egyébkor lusta mélabú temet, […]
S nem tagadom meg a keleti fajt […].

Arany János

Idegenségünk

Keletr?l, az ?shazából hoztuk magunkkal nyelvünket, amelynek felépítése, szerkezete és szókincse egyaránt ellenáll a sémákban gondolkodásnak. A magyar szavak majdnem a tulajdonnév egyértelm?ségével nevezik meg tárgyukat. A magyar nyelv nem enged mismásolást, homályosítást, mindig konkrét, mindig tárgyszer?. *Széchenyi* szerint valami mágusi befolyása van a nyelvnek a nemzetre, és fordítva. S nemcsak nyelvünket, lelkiségünket, jellemvonásaink egy részét is keletr?l hoztuk magunkkal. Hazánk leveg?jével átrostáltuk ?ket, de megtartottuk képzel?er?nk határtalanságát, hangulataink változékonyságát és azt a méltóságteljes nyugalmat, amivel a veszélyeket fogadjuk. Amib?l mindig b?ven kijutott. Hiszen a Nyugat és a Kelet határvidékén, ütköz?-, más szóval veszélyzónában élünk. Állandó harcban, többször *megfogyva*, de törve nem, és mindig a csodára várva. Amely eddig, ha az utolsó percben is, de megjött. Ellenségeink nemegyszer darabokra törtek minket, mi mégis megmaradtunk, s?t valahogy újra és újra össze is tapadtunk. Addig is, amíg ez megtörténik, h?si múltunk legendáival vigasztalódunk. Csaba királyfira várunk.

A csodaszarvas ábrázolása a Képes krónikában. Fotó: Wikipédia

Több mint ezer éve élünk két világ határán. Gyanakvóan nézünk körül, és csak ritkán csodálkozunk, mert már mindent láttunk, már mindent megéltünk.

Miénk a tágasság, a végtelenség sztyeppei öröksége és tudása. A pompa, a csillogás iránti vonzódásunk is keleti vonás, ahogy az is, hogy mindennek szeretjük megadni a módját. Közben meg szalmaláng is vagyunk, és ezért humorral és elfogultságot nélkülöz? könnyedséggel a helyén kezeljük a rongyrázást, és nem hagyjuk magunkat elkábítani t?le. Mert nekünk muszáj realistának lennünk. Ezer veszélyt, állandó támadást, mindenhonnan érkez? ráhatást csak nyugodtan és komolyan mérlegelve, *stratégiai higgadtsággal*, a valóságra figyelve, az érdekeket beszámítva lehet kivédeni. Vagy legalábbis tompítani, mérsékelni.

A magyar harcos nép, ha muszáj, de halogató, kiül?, politikus nép is. Türelmes, kivárásra játszó, óvatos. A lomhaságra, a szemlél?désre, a mozdulatlanságra, a nem cselekvésre való beállítottság keleti örökségünk. Végtére is *Pató Pál* országa vagyunk. Kétked?, vállvonó, humoros, szenvedések által edzett, olyan, aki már mindent és mindennek az ellentétét megtapasztalta. Hosszú tétlenség, néhány hirtelen nekibuzdulással megszakítva. Ezek az alaptulajdonságaink. Mi nem akarunk mindenáron érvényesülni, el?térbe helyezzük a családot, otthonül?k vagyunk, nehezen vagy inkább sehogy nem vágunk neki a nagyvilágnak, legfeljebb képzeletünkben. A magyar nem támad. A sajátjához ragaszkodik, a másét nem kívánja. A Szent Korona országait

sem növelni, sem elveszteni nem akarja, elengedni nem tudja. Ez a hazája, ?si földje, ez az, ami az övé. Alkotmányával, a benne biztosított jogaival, szuverenitásával együtt. Ezt védelmezi, ezért harcol, ez az övé, más nem érdekli.

Az ?shaza, Hunor és Magor, a csodaszarvas, a turul fontos közös kincseink”

Idegen eszméknek, idegen elveknek, frázisoknak nem d?l be. Magyarság, kereszténység, család, haza, az ?sök által megszentelt jog. Ezek számítanak. A többi nem hagy benne mélyebb nyomot. A különböz? szellemi élményeket befogadja, átvizsgálja, átrostálja, de nem engedi magát általuk megvezetni. Nem úgy, mint a németek vagy a franciák, illetve a többi nyugati, akik fürgék, cselekv?k, tüleked?k, bírhatni vágytól f?töttek, gyakorlatiasok, átideologizáltak. Babits majdnem száz évvel ezel?tti megállapításai ma is érvényesek: *„...a magyar számára hivatás lehet a nem-cselekvés is. Ebben még rokonságot tartunk a bölcs és ?snyugalmú Kelettel. Számunkra hivatás lehet az opponálás és a passzív rezisztencia […]. Opponálás az idegenség hatalmaskodása ellen, egy világ ellen amely semmibe veszi az ?si, megszentelt jogokat, leborul az els? jött-ment nyers ereje el?tt, s nem t?ri az egyén szabadságát, a szemlél?dés nyugalmát, az alkotás boldogságát.*

Múltak ?re lenni s ellenállni a rohanó világ áramlatainak nem könny? feladat, és semmi esetre sem tartozik a népszer? célok közé. A mozdulatlanságban megmutatkozó ellenállásban er? van. […] Az ellenállás maga a lét, s az inercia súly és hatalom. Kis nemzetek számára hovatovább az egyetlen. […]

A magyar ma hivatást teljesíthet azzal is, ha ragaszkodik ?si, nemes és termékeny lomhaságához. Körülöttünk az újítások jelszavai zúgnak s cselekedni valóban muszáj, amíg élünk, változtatásokra folyton szükség van. De számunkra ez csak muszáj és eszköz, nem pedig öröm és cél. […] Legnagyobb szolgálatot akkor teszi a világnak, ha meg?rzi nemzeti sajátosságait s megmarad annak, ami. Nemzet vagyunk a szó régi, szellemi, jogi és erkölcsi értelmében; nem pedig faj és tüleked? fajok között […]. Meg kell maradnunk nemzetnek, léleknek, szabadnak, nemesnek, alkotónak, keleti nyugalomban, mely mindenkivel dacol szellemi er?ben, mely senkinél sem érzi hátrább magát. Nem átváltozásra, magunkból való kikelésre van szükségünk. Inkább magunkhoz való visszatérésre. Magunkbaszállásra.”

Büszke magyar vagyok én, keleten n?tt törzsöke fámnak,
Nyúgoti ég forró kebelem nem tette hideggé […].

Kölcsey Ferenc

Attila és akiknek nem kell

Keleten és Nyugaton egyaránt *Attila* és a hunok leszármazottjaiként tekintenek ránk. Így hívják az országunkat is: Hungary, Ungarn, Ungheria, Hongrie, Hungría, Vengrija. De mi kézzel-lábbal kapálózunk ellene. Miért nem vállaljuk? Miért nem vagyunk rá büszkék? Alig van Attilánál ismertebb történelmi személyiség a világon. Attiláról a dics? gy?zelmek, a merészség, a vitézség, a hatalmas küzdeni tudás, a férfias er?, a bátorság, a szervezési és vezetési zsenialitás jut mindenkinek az eszébe. Attila személyében a lenézett, barbárnak tartott és semmibe vett Kelet kért helyet a magabiztos és elkényelmesedett hegemóntól: *Rómától*.

Ennek ellenére Attila nálunk nem, illetve alig része a történelmi emlékezetnek, a közbeszédnek. Nincsenek Attila-szobraink a f?városban, nem készülnek róla filmek, tévésorozatok, kurtán-furcsán említik tankönyveink.

Elképeszt?en ostoba nemtör?dömség. *Kínában* úgy tartják, hogy a *Han-dinasztia* és a *hanok* a h*unok*, vagyis a magyarok leszármazottai, rokonai. A türk világban is mindenki így gondolja. Régi krónikáink, az Anonymus-féle *Gesta Hungarorum* és a Kézai Simon-féle *Gesta Hunnororum et Hungarorum* is tud a magyar–türk rokonságról. Tévedhetetlen magabiztosságú szakért?-megmondóink mindezt cáfolják, de legalábbis megmosolyogják. Pedig a szájhagyománynál pontosabb forrás nekik sem áll a rendelkezésükre. Írásos emlékek nem maradtak fenn. A tárgyi emlékek sem igazán lebbentik fel a fátylat az ?si id?kr?l. Senki nem tudja, hogy a hun nyelv milyen volt. Csak a nemzedékr?l nemzedékre szálló szájhagyomány ?rzi híven az elt?nt korok mitikus emlékét.

Egy nép, egy közösség tagjai számára az eredetmítosza a legfontosabb. Mert az igazít el arról, honnan jöttek, kik ?k, és hová tartanak. Kárt okoz a magyar nemzetnek az, aki eredetmítoszait rombolja, érvényességét kétségbe vonja, jelent?ségét lekicsinyli. Az ?shaza, *Hunor* és *Magor*, a csodaszarvas, a turul közös kincseink. Ahogy Attila, a hunok, *Álmos*, a hét törzs és vezérei, valamint *Árpád* is. Bizonyítékai annak, hogy turániak vagyunk, hogy bátor és

harcos nép fiaiként érkeztünk a Kárpát-medencébe, ahol sikeresen berendezkedtünk, hazára leltünk, amit a mai napig megtartottunk, nemzetünket meg?riztük. A mindenkori nyugati divatjelenségeknek ellenálltunk, az onnan nézve túlhaladottnak, s?t maradinak tekintett elvek és formák mellett kitartottunk. Ady is így látta: *„ebben van a ti életetek, véreink, magyarok. Hogy megálltok, s kemény koponyátokat el?re szegzitek, nem csalóka, tarka ideálok befogadására, de – döfésre.”*

Ezért is hurcolt meg bennünket a több mint ezer esztend?. De itt vagyunk. Megmaradtunk. És most is védjük, ami a miénk. Ez olyan teljesítmény, ami tiszteletet és elismerést érdemel.

Ideje visszafogadnunk Attilát és büszkének lenni rá!

Schmidt Mária - www.mandiner.hu

A szerz? a Terror Háza Múzeum f?igazgatója.

Nyitóképen: Troyes püspöke megmenti a várost Attila, a hun törzsek királya haragjától 451-ben. Rézkarc, 1866. Fotó: Wikipédia

Ajánló